

VÁNOCE V CIZINĚ

Za rok to bude už dvacet let, co jsem prožíval své první (a zatím poslední) „zahraniční“ Vánoce. Bylo to na místě i mnoha z vás známém – buď z přímé zkušenosti nebo z mnohého vyprávění – v komunitě Jeunesse-Lumière.

Štědrý večer tam dlouhou dobu nepůsobil nijak štědře. Po delší chvíli modlitby jsme se shromáždili k večeři, která byla opravdu velmi prostá – tuším jakési těstoviny s kečupem... Potom jsme se vypravili do kopce, který se vypíná nad našim osamoceným domem. Cesta vedla stále nahoru, asi tak tři kilometry. Bylo už pozdě večer, foukal vítr, byla opravdu nepříjemná zima. Šli jsme v tichu, ponořeni do osobní modlitby. Nahore na kopci na nás čekala otevřená starobylá kaple svatého Jana z devátého století. V jejich promrzlých stěnách, pod prostou střechou z břidlicových kamenů, jsme slavili zpřítomnění události, která navždy změnila chod tohoto světa: vtělení Božího Syna... Mělo to cosi do sebe: mši svatou jsme prožívali celkem vyhládlí, promrzlí, v nepohodlí zatuchlého kostelíku. Až po návratu domů – někdy kolem druhé hodiny noční – následovala skutečně slavnostní večeře a rozdělení symbolických dárků.

Proč o tom píšu? Nechci, abychom měnili své vánoční zvyky: štědrovečerní večeři, rozdělení dárků, návštěvy nejbližších... Jde mi o to, aby se nám uprostřed té hojnosti a nasycenosti kamsi neztratila schopnost uvědomit si, jak velmi byly, mírně řečeno, nekomfortní Vánoce pro Pannu Marii a především pro vtěleného Boha, který přijal na sebe veškerou bidu našeho lidství, a to hned od začátku.

Třeba se i nám ve vánočních dnech stane něco neplánovaného, „nekomfortního“, nepohodlného. Věřím, že pokud budeme ve svém srdci připraveni a otevřeni, nebude nám to na překážku k setkání s našim narozeným Spasitelem. Možná právě naopak.

Ať už to bude tak či onak, přeji vám všem, moji milí, požehnaný a pokojný čas Vánoc.

o. Petr

Nad Betlémem se vznáší radostný zpěv, protože ty se na nás díváš, Bože, průzračnými očima Dítěte. Sláva tobě, Bože s námi!

Přejeme vám nejen to, abyste tyto svátky prožili v radosti a pokoji, a také to, aby se sám Bůh mohl každý den narodit ve vašich srdcích.

Redakční rada

ŠTĚDRÝ DEN

VLADIMÍR VOKOLEK

CELÝ DEN HRAJEME SI
NA ZAMČENÝ RÁJ,
SMÍME SE PŘIBLÍŽIT JEN NA OKRAJ.
OD RÁNA SE NÁM TAJUPLNĚ ŠEŘÍ,
PO ŠPIČKÁCH PŘECHÁZÍME
KOLEM DVEŘÍ,
PŘED NIMIŽ POKAŽDĚ
SE NĚCO ZABĚLÁ,
SNĚHOVÁ ZÁVĚJ? KŘÍDLO ANDĚLA?

A VEČER ČERVÁNKY, VÁNOČNÍ RŮŽE
NA TVÁŘÍCH ZAHOŘÍ
A KDO PŘIJÍT MÁ,
VELIKÉ TAJEMSTVÍ NÁM
V SRDCI OTVÍRÁ,
TAK MALÍČKÝ, KLÍČOVOU DÍRKOU
PROJÍT MŮŽE,
ALE CO HVĚZD,
SNAD CELÉ NEBE STŘÍBRNÉ
PROKLOUŽNE S NÍM
A TMU JAK ZÁVĚS ROZHRNE.

V narozeném Ježíši Kristu
se zvláštním způsobem setkává
čas s věčností, lidské s božským.

V něm se hodnota
i těch sebenepatrnějších věcí vykonaných z lásky
dotýká této tajemné hranice.

Přeji Vám radostné Vánoce
prožitě s narozeným Ježíšem
i požehnanou cestu příštím rokem.

Ze srdce žehná

+ Vojtěch Cikrle

*Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2013

PROŽILI JSME

ÉTO BALŠÁJA ZEMLJA...

...jak jsme poznávali Ukrajinu - 2. část

Cesta do hor

Tak konečně směřujeme k horám. Jsou před námi asi 4 hodiny jízdy. Před námi jede auto o. Metoděje. Zastavujeme u solného jezera – místa, kde se z moře získává sůl. Je to místo plné soli, my po ní chodíme, je zabarvená do růžova. Je to místo bez života. Pokračujeme dál, zdá se, že budeme brzy v cíli. Ale během chvíle je všechno jinak. O. Metoděj sjíždí ke krajnici a je jasné, že něco není v pořádku. Vypadá to, že spojka je v háji. A nedaří se ji spravit. Necháváme auto schladnout, ale ani to nepomáhá. Uvažujeme, že bychom je vzali na lano, ale je před námi průsmyk, a nevíme, co by to udělalo s naším autem. O. Metoděj tedy volá odtahovku a my čekáme s nimi. Čekání je to dlouhé, a tak si ho krátíme vyprávěním vtipů. :-). To už se snáší tma. Ta odtahovka snad nepřijede! Nakonec vydáváme na cestu. Do vesnice jménem Ponizovka, kde máme přespat, jsme přijeli

hodně pozdě. Nakonec není možné přenocovat u o. Metoděje, a tak uléháme pod stromy na dětském hřišti. Noc sice není úplně klidná, ale celkem jsme se vyspali (aspoň někteří).

Ráno balíme ležení a máme nemilou návštěvu – zřejmě jde o některého ze zdejších bossů. Dost nevybíravě nás posílá k šípku, asi nevidí, že už přece balíme. Rychle ještě zkoumáme mapu. Potřebujeme vyjet do některé z horských vesniček a tam nechat auto. Míříme do vesnice s názvem Oliva. Jsme tady a hledáme místo

pro parkování. Jedno jsme našli. Poučení předchozími zkušenostmi se hned raději ptáme v okolí, zda je možné tu na pár dní zaparkovat. „Da, vazmožno,“ zní odpověď místní ženy. Koušek odtud je malý obchůdek s vitaným nápisem kafebar, před kterým stojí sympatický strýček. I ten říká, že parkování je možné a zve nás dál. Rádi usedáme, objednávat kávu a dáváme se do hovoru. Ptáme se na cestu do hor a na možnost nabrat vodu. Dostáváme kafe v kečlíku, ale i tak je výborné, že, Zdení?!

Ukrajinský „kafebar“

Konečně hory

Tak ještě poslední sborhem civilizaci a už podle pokynů toho milého pána stoupáme silničkou a pak lesem až k dřevěné bráně s názvem Čertova lestnica. Tady začíná náročné stoupaní kamenitou stezkou. Stoupáme, je horko, ale blaží mě pocit, že už jsme konečně vyrazili do divočiny.-). Cesta vzhůru pokračuje lesem, to je dobře, je tu stín. Po několika hodinách se dostáváme na hřeben. Je to tu samá skála, skoro nic tu neroste. Hodně fouká, zatím nás to příjemně chladí, ale uvidíme, co dál. Otvírají se nám krásné výhledy na moře, většina naší trasy vede blízko pobřeží. Společně jsme našli místo, kde roste několik stromů, a tak je docela kryté před větrem. Je tu i tráva, takže neváháme a rozbalujeme tábor.

Nejdříve slavíme mši svatou – římskokatolickou, českou, krátkou... :-). Potom, jelikož se o slovo hlásí prázdné žaludky, se vytahuje kotlík a jde se vařit. Co bude dobrého? Špagety s masem z konzervy a kečupem. Byly moc, moc dobré. Po večeri scházíme k útesům, kde je místo kryté před větrem, a pozorujeme nekoněčné moře. Dopřáváme si skleničku whisky a taky mezi námi putují dvě dýmky... Je nám blaze. Spíme pod širákem, je sice chladno, ale ve spacáku tak akorát.

Kde se ta bouřka vzala...

Už ani nevím, co mě vzbudilo, ale vidím, že se v dálce blýská..Je něco před půl čtvrtou. A nad hlavou už nemám nebe plné hvězd, ale plné mraků. Za chvilku padají první kapky. „Prší, prší“, budím všechny kolem.

Jo, a je to pořádný liják. Co teď? Náčelník už vytahuje z krosny stan. Rychle mu ho s holkama pomáháme stavět. Kluci se musejí každý o sebe nějak postarat, protože stan máme jenom jeden. :-). Nejhůř dopadli dva hoši, ti mladí a neklidní, kteří se objevili v tenkých „půtnických“ pláštěnkách. Náčelník to trefně komentoval. „Tak to jsou právě ty pláštěnky, které se nemají brát do hor!“ Myslím, že kluci už to věděli taky, protože vítr jim je obracel přes hlavu, takže jim opravdu nebyly moc platné. A tak šli na útes vařit čaj, jelikož déšť po půl hodině přestal a byla dost zima. Byl dobrý, hlavně pěkně zahřál...

Ráno je našťastí už zase slunečné, a tak vytahujeme na trávu spacáky a další mokré věci. Ti, co toho od čtyř moc nenaspali, to zodpovědně dohánějí...:) Probíhá ostřejší ranní hygiena – přece nemůžeme dát bacilům šanci - a chystá se snídaně. Slavíme také mši svatou, v přimluvhách nepřestáváme myslet na ty, které máme doma, i na ostatní potřebné.

Druhý den mezi skalami

Kolem jedenácté vyrazíme dál. Pokračujeme po hřebenovce, sluníčko nám

přeje, občas hodně vyfukuje. Zastavujeme na kapitolu z knihy Slyšel jsem zavolat své jméno a na modlitbu breviáře. Pak se dostáváme do míst, kde by měl vyvěrat pramen, vodu už potřebujeme doplnit. Po chvíli hledání se to podaří. Voda je dobrá a je krásně studená. Poblíž je i pěkné místo k táboření. Pokušení tu zůstat na noc překonáváme, je ještě brzy a chceme se dostat dál. Ondra ale nepřekonal pokušení dát si vychlazené pivo, a tak do kotlíku nastrkal plechovky a zalil to vodou z pramene. Je hodný, že myslí i na nás, ale jak zvládne s tím kotlíkem prudký stoupák před námi? Zvládl to s přehledem, asi má s nošením piv zkušenosti.-)

Kvečeru odbočujeme do lesíka, kde je mezi stromy

malý palouk jako stvořený k táboření. Poučení včerejším průběhem noci raději stavíme stan. Vaříme si večeri – podává se hustá francouzská polévka s masem a k tomu chléb, je to výborné. Rychle se snáší soumrak, ale rozdělovat oheň nechceme, jsme zřejmě v chráněném území. Tak se zahříváme vnitřně a přitom vychutnáváme vůni doutníku. Je tu tak dobře, ale únava už se hlásí... Dost se ochladilo a v noci bude ještě hůř. Pro „zmrzlíky“ je k dispozici stan a já se tam odebirám zrovna.-)

Den třetí

Noc proběhla klidně a slunko nás budí i tentokrát. Probíhá obvyklý ranní program, jen tekutých prostředků k ústní hygieně nám ubývá. :-). (V tichu lesa

slavíme mši svatou, je to vždy krásný zážitek a velká posila. Pak balíme a vyrazíme na cestu. Terén je členitější, občas se prodíráme mezi stromy. Je dost horko, trička pod krosnami máme hodně mokrá. Zastavujeme na breviář a kapitolu na pěkném místě pod stromy, bohužel se tu líbí i mravenčům...Je to naše poslední klidné zastavení, protože pak už se dostáváme do míst, kde přibývá lidí. Je tu totiž po pár kilometrech známé turistické centrum Aj Petri, kam vede i lanovka. A je tu i hodně koní a jezdců. Snažíme se projít nepozorovaně na svah stranou od centra a ruchu. Tady zastavujeme, čte se kapitola, otvírají se plechovky s jídlem i pitím a uzavírají se sázky. :-). Hoši, mladí a neklidní, jdou zase něco prozkoumat, ale naše ženská sekce si vychutnává pohled na moře a na provazolezce, který balancuje ve velké výšce mezi dvěma skalami. Už se nám velmi přiblížil čas opustit tyto hory a vrátit se do civilizace. Nechce se nám...

Jsme zase všichni a máme před sebou prudké a dlouhé klesání. Utahujeme boty a vyrazíme. Je to zátěž na kolena a dost to na kamenech a sutí klouže, ale s tím se počítá. Asi po dvou hodinách

se dostáváme k místu blízko silnice. Tady nás opouští náčelník, protože je potřeba vrátit se do Olivy pro auto. Společně se modlíme, ať Pán dá, že se o. Petrovi podaří brzy někoho stopnout a ať je naše auto v pořádku.

Večerní koupání v Černém moři

Je už kolem půl sedmé, a my ostatní zvažujeme, zda sestoupit do města pod námi a zajít k moři nebo radši rozbít tábor v lese a počkat na návrat o. Petra. Nakonec vítězí touha si zaplavat a umýt se, a tak jdeme ještě asi kilometr městem až na pláž. Myslím, že zpocení, s krosnami a hůlkami budíme v tomto přímořském místě pozornost. Zklamalo mě, že je tu nepořádek, všude se povalují odpadky, okolí cest je zarostlé.

Tak a jsme na pláži, je oblačková. Sundáváme krosny a hledáme plavky. Voda je studená a čistá, vrací nám energii. Večeříme na pláži, je tu zase ten dobrý „tučňák“ a jiné dobroty. Rychle se stmívá. To už Ondra ale vyřizuje vzkaz, že náš dobrý náčelník se vrací i s autem, které je v pořádku. Bohu díky. Takže končíme piknik, přátelé, a jde se na místo, kde nás čeká. Nasedáme

Krásné výhledy na Černé moře

a jedeme zpět do Olivy a pak ještě výš do lesa, kde můžeme v klidu přespat. Stan nestavíme, zdá se, že pršet nebude a když tak je po ruce auto. Je dost teplo a objevují se komáři. Tak to asi nebude moc klidná noc...

Další setkání se zdejším mořem

Ráno nás tentokrát ani tak nebudí slunko jako ten nepřijemný bzučivý hmyz. Kdo ty komáry vymyslel?! Ještě že máme repelent.:-) Blízko pomníku padlých ruských vojáků slavíme mši svatou, vyprošujeme si mimo jiné Boží ochranu pro naši dlouhou cestu domů. Zastavujeme se ve známém kafebaru, vzpomínáme, jak jsme tu seděli před třemi dny. Co všechno jsme od té doby prožili...

Naše cesta ještě naposle-

dy směřuje k moři, chvílku bloudíme, než se podaří najít silnici, která k němu vede. Pláž je skalnatá a voda je průzračně čistá. Hoši nacvičují skoky, doufáme, že si přitom nerozrazí hlavu. Jelikož jsme ještě nejedli, děláme si hostinu na karimatce. Je horko. Ještě poslední ohlédnutí, sbohem a šáteček...

Na cestě domů

Tak a už jsou před námi jen stovky kilometrů. Svěřujeme se do Božích rukou. Jedeme teď jinou cestou, přes Kyjev, je to kvůli lepším cestám. Jedeme s krátkými zastávkami až do večera. Zastavujeme v jedné dědině, je tu betonový pláček. Vaříme, vlastně spíš ohříváme gulášek – ještě že vzal Víťa tolik konzerv.:-) S plným žaludkem se cestuje

mnohem líp, alespoň mně. Pak jedeme dál až zhruba do dvou hodin v noci. Jsme v Kyjevě a chceme si ho trochu prohlédnout. Hledáme známý starobylý komplex kostelů a klášterů s názvem Kyjevskopečerská lávra. Po chvílce hledání jsme u něj, parkujeme u jednoho z kostelů. Je to malý kostelík, na fasádě je několik pestrých zachovalých fresek. Rádi bychom se dostali dál, ale všechny přístupy jsou pozavírané, vždyť je taky noc. Nevadí. Až budeme příště v Kyjevě, určitě si to vynahradíme.:-) Prohlížíme město z auta, je docela pěkné a na ukrajinské poměry

velmi udržované, alespoň ty nejznámější části.

Jedeme dál celou noc až do středečního poledne, cesty jsou slušné. Zastavujeme u lesa, kde se nachází dřevěný srub a o kus dál lavičky a stůl. Tady slavíme poslední společnou mši svatou. Děkuje za vše, co jsme mohli prožít, za Boží ochranu, tu si ale také ještě vyprošujeme. Naše cesta pokračuje na Vinogradiv, kde je přechod do Maďarska. Na hranicích čekáme, ale není to nijak dramatické. Kolem stojí hodně pěších lidí, kteří se chtějí dostat dál, ale vypadá to, že to mají nadlouho. Maďarské

dálnice, to je jiná písnička, a tak se už rychle blížíme k domovu. U benzinky ještě společně večeříme, za zády nám zapadá sluníčko. Tak nasedat...

Před půl třetí ráno jsme doma, celí, zdraví, spokojení. Díky ti, Bože. A díky všem řidičům, kteří nás bezpečně vezli. Jdeme aspoň krátce poděkovat do kostela, ono je totiž 8. srpna, adorační den naší farnosti, takže je celonoční adorace. Díky za všechno, Pane, a díky vám, milí přátelé. Bylo to náročné, ale krásné. Sbohem, Ukrajinu, a věřím, že někdy na viděnou.

A. Tlachová

Peter Krenický u nás

Po nějaké době do naší farnosti opět zavítal o. Peter Krenický. Byla to středa, a tak se nevyhnul dětské mši. S jeho věčným úsměvem vysvětloval dětem, ale také dospělým, jak je důležité myslet i na druhé, nejen na sebe, protože „když lidé myslí jen na sebe, končí ráj.“ Proto je důležité prosit Pána Ježíše o odvahu a sílu žít pro druhé. Do toho spadá i poslouchat rodiče.

Pro mši svatě bylo povídání o. Petra pro nás dospělé

Kostel ve Sněhurivce - slavnostní mše

o jeho práci a životě v Melitopoli na Ukrajině kde nyní o Peter působí.

Napřed poděkoval naši farnosti za pomoc, které se mu od nás dostalo, a to jak materiální, tak i duchovní. Ocenil, že naše víra není jen účast na konferencích, přednáškách, že to nejsou jen slova, ale že umíme i z toho, co máme, dát druhým a tak se víra projevuje ve skutcích.

Následovalo povídání o jeho nové farnosti. To, co nám řekl, bylo opět velké svědectví o Božím působení v jeho životě a při jeho práci. Mluvil o tom, jak je důležitá důvěra v Boha, v to, že Bůh je přítomen s námi v každém okamžiku. Jak je důležité mu odevzdávat sebe, své starosti, strach. Je to velká škola pokory, lásky a důvěry, protože jak řekl: „Bez Boha bych všechnu tu námahu sám těžko zvládal!! Proto je důležitý řád v modlitbě a času věnovaném Bohu. Pak od Boha mnoho dostáváme. Je důležité nebát se vstoupit do hlubšího vztahu s Bohem. Jen tehdy můžeme jít za hranice svých sil. Pak poznáme Boží sílu v našem životě.“

A jak to vypadá v praxi? V jedné vesnici Sněhurivka, kde mimo jiné působí, byla pouze zřícenina kostela. Začal tedy sloužit mše u jedné

slepé babičky. Zanedlouho se přidala další, která byla psychicky zlomená z koncentráku. Za chvíli jich bylo 5 a k babičce se už nemohli vejít. Otec Peter šel za starostou, jestli by je nepustil do kulturáku. Když odpověděl na starostův dotaz, jestli je té víry, co má jejich Bůh srdce (jeho děda měl na Sibíři obraz Božského Srdce), že ano, do kulturáku je pustil. A tak se tam střídaly mše s diskotékami, ale to dělalo problémy. Podařilo se získat starý zchátralý kostel, který společně opravují, a tak se už scházejí tam. Dnes tam na mši pravidelně chodí asi 300 lidí, od doby, kdy chodily je ty 2 babičky, to je za nedlouhou dobu asi 100 x víc.

„Proč je důležité tam evangelizovat?“ O. Peter řekl: „Je tam spousta lidí, kteří jsou

zklamáni životem. Tím, že to, do čeho investovali čas a peníze, jim nepřináší pokoj a radost. A my křesťané jim můžeme nabídnout naději, že Ježíš jim může dát pokoj a radost – opravdový život. A proto jsme s Ním. Také se tam najdou lidé, kteří chtějí pomáhat. Například jedna lékařka se stará o alkoholiky a narkomany. Jsou tam také lidé ochotní se podělit o to, co mají, i když toho není moc. S Boží pomocí se tam dějí velké věci a my můžeme vidět, že nás Bůh nese. I když každý nový kříž lidských hranic, já přece můžu žít s tím, kdo je bez hranic a vždy s Ním počítat, že je zde.“

B. Bílíková

JAK NÁM BYLO NA HOSTÝNĚ FAJN

Je právě tolik, kolik je a my vyrazíme směr Hostýnek. Poslední říjnová neděle, počasí ukázkové, akademická čtvrthodinka zpoždění v odjezdu, ale hurá, jedeme! Mezi dvanácti maminkami není snad jediná, která se netěší. Dva dny změna programu bez poletování v kuchyni, věnování se non stop našim milovaným dětem a nebo pracovním povinnostem. Cesta ubíhá rychle. Tempo určuje farní auto s řidičem otcem Petrem, který solidně protahuje všechny koně pod kapotou. Je tma, ale již z dálky vidíme nádherně osvětlenou baziliku Nanebevzetí Panny Marie. Ještě přežít serpentiny do kopce a jsme v cíli. Můžeme vybalovat. První setkání je v kapličky, která náleží exercičnímu domu. Je fajn, že po-

znáváme i modlitbu breviáře. Po společném rozjímání šup na agapě do společenské místnosti. Už ani nevím, kdo odchází první spát. Že by otec? To víte, jsme tam samá „legrajda“ a to se jen těžce opouští tak skvěle rozjetý vlak. Nakonec máme čas i na trochu spánku.

Druhý den začínáme opět v kapličky, kde máme ranní chvály. Následuje snídaně, kafičko a otcova první ze čtyř přednášek na téma: list Filipským. Před obědem stiháme i mši svatou. Za naprosto vyčerpávající dopolední program si nejen otec zasloužil pořádnou porci svičkové ☺ A teď ji rychle vyběhat do přírody. Proto vyrazíme na hrad Helfštýn. Dokonce zde z hradní věže vidíme i Vojenský újezd Libavá. Sice v dál-

ce, ale třeba nás tam otec vyveze příště ☺. Ještě než opustíme nádheru této historické stavby, necháme se vyfotit na památku (viz foto). Jsme zpět na Hostýně a těšíme se na další z otcových přednášek a pak večeri. Po večerních chválách se opět spolu setkáváme a je dobrá nálada. Kvapem se blíží den třetí, a tudíž den poslední.

Opět ranní modlitba, snídaně, přednáška, mše sv. a oběd. Dneska už není čas na výlet, ale to nám vůbec nevádí, protože poslouchat pečlivě připravenou otcovu přednášku je libé jak pro uši, tak i duši. ☺

Je večer a nás čeká cesta domů za našimi blízkými. Každá odjíždíme s dobrou náladou a zážitky, které nás budou posilovat dlouho, předlouho. Díky patří Pečce, která vše zorganizovala a zřídila, Miši za auto a ochotu řídit a holky vám všem za vytvoření bezva party. Velký dík patří, otče Petře, Vám! Že jste s námi jel, za celý úžasný program, za všechna moudra a rady, kterými jste nás obohatil a za příspěvi k dobré náladě všemi fóry a zážitky, které máte v zásobě. A to největší díky patří Bohu za ochranu nás i všech doma.

Martina

KURZ ALFA V HODONÍNĚ

Na podzim se v Hodoníně již podruhé konal kurz Alfa. Setkávali jsme se stejně jako loni v hezkých prostorách Centra pro rodinu. Součástí každého z deseti večerů Alfy je společná večeře, přednáška, společná diskuse a skupinky. Přednášek se ujal Petr Karas a jednou nás navštívil přednášející z Brna Radovan Voříšek. V přednáškách zazněla témata jako například Jak nás Bůh vede, O modlitbě, O Bibli... O občerstvení a večere se staraly hodonínské dobrovolnice. Průběžně se Alfy zúčastňovalo asi třicet hostů, ale jejich počet se v průběhu Alfy měnil a málokdy jsme se sešli všichni. Součástí kurzu je také společný víkendový pobyt na Vranově. Program na Vranově byl velmi rozmanitý. Kromě zajímavých přednášek byl zde čas na procházku, odpočinek, pro zájemce také přímluvná modlitba a společný večer. Jak Alfu vnímali někteří vedoucí skupinek?

Loni jsem se účastnil Alfy jako host. Letos jsem přijal službu vedoucího skupinky. Je to úžasné, jak naši hosté postupně poznávají

Pro každého příchozího byly připraveny vizitky

Diskuze o přestávce

Pravdu. Jak se mění a hledají odpovědi na miliony otázek, které přináší každá přednáška. Je to pro mě velkým povzbuzením. Ale na druhou stranu si uvědomuji, že naše úsilí spojené se službou druhým nestačí. Moc jsem si uvědomoval sílu modlitby a působení Ducha svatého nejenom na účastníky, ale i na sebe. Děkuji vám všem, kdo jste se za nás i za účastníky modlili.

Co mi přinesla Alfa? Spoustu smysluplně prožitého času s novými přáteli. Jsem ráda, že je mezi námi tolik ochotných lidí. V kuchyni se určitě postupně střídalo tak dvacet žen. Nejenom že vařily, obsluhovaly, ale také na každé setkání napekly. Víím, že se hodně za celou Alfu modlili. Na několika setkáních jsem si všimla, že v kuchyni pomáhá při obsluhování taková mladá holka – děvčátko. Tak asi šestnáct let. Byla velmi ochotná a příjemná. Líbí se mi, že také v dnešní době je i mezi mládeží ochota pomáhat.

Jsem ráda, že jsem mohla na Alfě sloužit jako vedoucí. Přednášky jsem slyšela už loni,

ale znovu pro mě byly velkým povzbuzením. Podělím se však s vámi s takovou, pro mě úsměvnou, událostí. Než jsme jeli na Vranov, snažila jsem se, aby mě moje rodina a domácnost moc nepostrádaly. Připravila jsem sladké i slané občerstvení. Jídlo jsem rozdělila a zabalila půlku na Vranov a půlku jsem nechala doma. Domáci však ochutnávali a dožadovali se i té druhé poloviny. Tak jsem ještě část vranovského občerstvení nechala doma. Na Vranově se moje krabičky zamíchaly s ostatními. Byla jsem ráda, protože tam toho zůstalo fakt málo. Když jsem se vrátila domů a otevřela jsem moje krabičky, musela jsem se smát. Byly plné, nejenom mých buchet. Pravděpodobně někdo uklízel v jídelně a aby jídlo neoschlo, naskládal buchty, které na stolech zůstaly, do mých krabiček. A tak jsem dvojnásobné množství občerstvení přivezla, k radosti méj rodiny, zase domů. Dodatečně děkuji té prozíravé ženě.

Na Alfě jsem sloužila letos i loni jako vedoucí skupinky. A opět se z nás, vedoucích, hostů a technického týmu stali přátelé. Parta lidí, kteří by mohli doma pod dekou sledovat seriál, ale raději se každou středu modlí za

Stoly připravovali hodonínští farníci

Moderátorka Kamila měla stále dobrou náladu

všechny účastníky a v sobotu se těší na hosty. Ráda jsem tady poznávala nové lidi. Jednou při večeři jsem mluvila s paní, která se připravuje na křest. Říkala mi, jak se těší nejenom na křest, ale i na svátost smíření. Jak se těší na odpuštění a na to, že zažije blízkost Boha v této svátosti. Těší se, jak bude moci přistupovat ke stolu Páně a bude mu blízko, bude pod jeho mocnou ochranou proti zlému... Její víra a upřímnost mi vyrazila dech...

Odpovědi na otázku, co mi přinesla účast na Alfě jako vedoucí, jsem našla v knize Přísloví 24,30-32. Šel jsem kolem pole muže lenivého, kolem vinice člověka bez rozumu, a hle, byla celá zarostlá plevelem, celý její povrch pokrývaly kopřivy a její kamenná zeď byla pobořena. Když jsem na to hleděl, vzal jsem si to k srdci, přijal jako napomenutí to, co jsem viděl.

Jménem všech organizátorů letošní Alfy děkuji o. Petru Karasovi za čas a přednášky. Velmi děkuji všem, kteří jste se za Alfu modlili.

připravila
Kamila Košutková

DVOJÍ VÝROČÍ MISTRA HEŘMANA KOTRBY

Letošního 1. listopadu tomu bylo sto let, co se v Günzburgu u Ulmu narodil a 4. ledna příštího roku uplyne pětadvacet let, co ve Střelcích u Brna zemřel řezbář, sochař a spisovatel Heřman Kotrba, který se svou sakrální tvorbou významně zapsal do duchovního a kulturního života obce Dolní Bojanovice.

Osudy rodiny Kotrbovy jsou dějinami dvacátého století v malém. Heřmanův otec Viktor Kotrba (nar. 2.9.1872 v Hrubé Horece u Železného Brodu – zemř. 25.3.1938 ve Střelcích u Brna) se po vyučení v Klatovech vydal na zkušenou do světa a stal se po zkušenostech získaných v rakouských a jihoněmeckých zemích chrámovým restaurátorem, konzervátorem, řezbářem, štafírem a pozlacovačem. V roce 1902 se usadil v Günzburgu, kde si zřídil dílnu pro chrámové umění a v roce 1904 se zde oženil s Kateřinou Beerovou z významného rodu barokních architektů z Vorlarlbergu. Narodilo se jim sedm dětí: Viktor, budoucí architekt a kunsthistorik, František - restaurátor, Karel - malíř a pozlacovač, restaurátor,

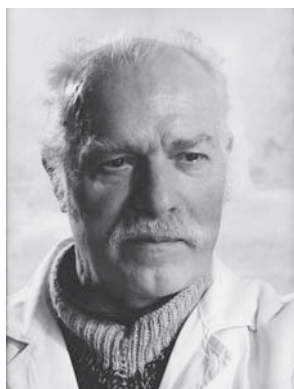

Foto: Miloš Budík

Berta - malířka, Heřman - řezbář a sochař, restaurátor, Josef - malíř a pozlacovač, restaurátor, Marie Anna - historička umění. Ze synů Kotrbových vyrostli a vzdělali se kvalifikovaní mistři svých oborů, takže s otcem tvořili dobře prosperující dílnu, jež poskytovala komplexní služby v oboru chrámového umění. Rodina byla přirozenou součástí společenství města. Poměry se však zásadně změnily s nástupem nacismu, kdy vládnoucí němečtí spoluobčané pojednou zjistili, že Kotrbovi jsou vlastně cizinci a také nežádoucí konkurence. Kotrbovi přišli o zakázky, byla jim kladena různá omezení a překážky. Proto se otec po pětatřiceti letech rozhodl přestěhovat

do Československa, které v mezidobí vzniklo. Usadil se ve Střelcích u Brna s nejmladší dcerou a syny Karlem a Heřmanem. Existenční začátky byly těžké, ale obtíže byly záhy překonány, protože rodina tvořila pracovně soběstačný a výkonný kolektiv. Přicházela také s novými pracovními postupy, takže v krátké době měla práce dostatek. Otec byl v té době již vážně nemocen a na jaře roku 1938 zemřel. To už měli bratři Karel a Heřman v Brně dílnu pro chrámové umění. Heřman získal významnou zakázku na výzdobu sakrálního prostoru tehdy právě budovaného kostela sv. Cyrila a Metoděje v Židenicích. Činnost bratrů, kteří v pěti stále tvořili doplňující se pracovní tým, rychle pronikala do povědomí veřejnosti nejen na Moravě, ale také do Čech a na Slovensko (zde se proslavili v počátku padesátých let záchranou oltáře Mistra Pavla v Levoči). Heřman jako řezbář se od počátku podílel významně nejen na restaurování vzácných sakrálních památek, ale tvořil také nová díla chrámového umění.

PhDr. Karel Plocek sen.

Pokračování příště

Připomínka 90 let od narození pana učitele Janečka

Končí nám rok, v němž jsme slavili dlouho očekávané a pečlivě připravované 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů Konstantina a Metoděje. V záplavě těchto oslav se mnohé jiné události ocitly poněkud v ústraní. Jednou z nich je i připomínka, pro naši obec nemálo důležitá, a to nedožitých devadesát let od narození osoby skromné, nezdolného elánu, obětavosti a pracovitosti, pana učitele Pavla Janečka. Je otázkou, jak by se v Dolních Bojanovicích rozvíjela oblast kultury, hlavně však hudebnosti a kultivovanosti mnohých občanů, bez obětavosti tohoto člověka. V současnosti s odstupem téměř dvanácti let od jeho úmrtí nejmladší generaci toto jméno již mnoho neříká, ale jim vytýčené stopy jsou pro vývoj naší obce nesmazatelně dané. Vzpomeňme jen například na letní hudební festival dne 17. června 2012, kdy za krásného slunného nedělního odpoledne na hřišti pod budovou ZUŠ vystoupilo 17 různých hudebních souborů z naší obce. To je fenomén, kterým se snad nemůže pochlubit žádná jiná vesnice v naší republice. A dovolím si tvrdit, že prvopodstatou všech těchto

seskupení byla právě dlouholetá, neúnavná činnost pana učitele Janečka, od jehož narození letos uplynulo právě 90 let.

Pavel Janeček se narodil 16. července 1923 v rodině malorolníka Josefa Janečka, který, aby lépe zabezpečil svoji rodinu, neváhal za první republiky odjet na nějaký čas za prací do USA. Pavel vždy vzpomínal, že jeho prvním učitelem houslí byl Jenda Červenka z č.17 (bývalý kostelník a zpěvák, vyznačující se nádherným sametovým barytonem). Ve svých čtrnácti letech v r. 1937 začal hrát na housle v kostelním orchestru. V r. 1943 maturuje na Gymnáziu v Hodoníně a nastupuje práci ve firmě Baťa ve Zlíně. Jeho sklon k hudbě však přetrvává a tam má možnost zdokonalit se ve hře na housle. Od roku 1945 studuje pedagogickou školu a stává se učitelem na Obecní škole v Čejči, v Dolních Bojanovicích a ve Starém Poddvorově, odkud vlastně jeho otec pocházel. Důležitým je pro něj rok 1951, kdy skládá po soukromých studiích u různých profesorů Státní zkoušku z hudby (alespoň jednoho bych

jmenoval, a to významného regenschoriho olomouckého dómu sv. Václava, prof. Gustava Pivoňku). Od roku 1952 pan učitel Janeček začíná učit na hudební škole v Hodoníně a soukromě i doma. V r. 1958 zakládá Kurs Hudební výchovy v Dolních Bojanovicích, který se roku 1992 mění v Základní uměleckou školu, kde zpočátku zastává funkci zatímního ředitele. Vychoval řadu hudebníků, z nichž se mnozí stali profesionály a ti pak tvoří podhoubí dalšího hudebního rozvoje.

Hlavní doménou a snahou pana Janečka byla aktivní činnost v chrámovém sboru a orchestru, kterého je dirigentem, organizátorem, opisovačem not a vlastně vším, co je s touto činností spojeno. Chrámový sbor přebírá v r. 1945 a rozšiřuje

jej ze 30 na 60 členů. Vychovává si mladé hudebníky, učí vskutku po vzoru starých českých kantorů na všechny hudební nástroje. Poněvadž padesátá a následující léta byla těžká pro setrvání v této činnosti, prezentuje se souborem nejen díla chrámová, ale na veřejnosti při různých příležitostech i díla světská. Tak seznamuje posluchače i s opusy nejvýznamnějších hudebních velikánů, jakými byli například Beethoven, Brixí, Dvořák, Mozart, Smetana a řada jiných. Soubor pod jeho taktovkou vystupoval nejen doma, ale i v jiných místech české kotliny, ba i v zahraničí.

Pan učitel Janeček stál na kůru za dirigentským pultem plných 56 let. Jeho velkou touhou bylo nacvičit Mozartovo Requiem, z nějž skutečně o svátku Všech svatých v r. 2001 několik částí provedl. To bylo jeho poslední vystoupení a 10. dubna 2002 odchází do slávy Boží. Mnohá jeho vystoupení jsou zdokumentována na různých nosičích, a tak máme i dnes možnost si poslechnout řadu jím provedených děl. Pana učitele Janečka nám připomíná pamětní deska, která je umístěna na budově ZUŠ v Dolních Bojanovicích.

MgA. Karel Bohůn

Strýček Petr

Vracím se ve vzpomínkách do rodné vesnice, která má určité charakteristické rysy. Jednou z osobností této vesnice byl velmi nenápadný zedník Petr Hubáček. Postupně však od doby dospívání ztrácel sluch, až ho ztratil úplně. V pozdějším věku se mu zhoršoval i zrak, takže dokud ještě trochu viděl, mohl číst jen přes lupu. Přesto jeho život ovlivnil celou vesnici a několik generací. S úžasným citem se věnoval mládeži. Vzorem mu byl světec Jan Bosco. Vymýšlel různé hry, hlavolamy, soutěže pro děti, hrál s nimi volejbal a podobně. Dal si naladit kytaru, případně mandolinu a s dětmi zpíval a hrál.

O Vánocích se u strýčka Petra – tak se mu říkalo – dveře netrhly. Chodili tam rodiče s dětmi, a to i staršími, prohlédnout si obdivuhodný pohyblivý betlém a ochutnat domácí cukroví, které napekly sestry Hedvika a Marie s matkou, (stařenkou Hubáčkovou). Betlém byl každoročně v činnosti až do Hromnic.

Petr dokonce fotografoval a pak promítal lidem záběry z různých církevních slavností. Pak se mu podařilo sehnat na diapozitívech několik seriálů ze života svatých, život Ježíše Krista, atd. Promítání těchto seriálů bylo pro děti velmi atraktivní a zajímavé, protože to byla u nás novinka. Bohužel patřičné „ucho“ se to doslechlo a příslušný stranický orgán si

Petra pozval, diapozitivní materiály zabavil a promítání mu zakázal. Jeho činnost však pokračovala dále. Od jara do podzimu vždy v neděli po požehnání chodil do lesa Lapoštorf. Skoro každou neděli se k němu přidalo několik dětí. Vždy měl nachystaný program. Už i po cestě do lesa se hrály hry. V lese na různých místech měl v listí

poschovávané věci, se kterými pak všechny pobavil. Dodnes se jednomu z těch míst říká „Petrovo hřiště“.

Dokázal vytvářet nádherné vázy a mozaiky. Když už byl vážně nemocný, ležel v nemocnici a cítil, že se blíží konec jeho života, šeptal: „Držte se Desatera, milujte Pána Ježíše Krista i Pannu Marii, prostě Ducha svatého o po-

moc, aby vaše víra byla živá v dětech, v mládeži a hlavně žitá v mladých rodinách. Moc jim to bude pomáhat zvládat všechny těžkosti. A vaňte si Svatého otce.“

Strýčkovi Petrovi za to všechno patří naše díky, zvláště za všechny jeho modlitby a prosby, které pronášel při svých každodenních návštěvách hřbitova a při rozjímáních v kostele u svatostánku. Mít více takových Petřů - změní se svět.

ze vzpomínek farníka

Když jsme obdrželi tento příspěvek o „strýčkovi“ Petrovi Hubáčkoví, zjistili jsme, že je to letos 20 roků, co zemřel. A také deset let, kdy zemřela jeho sestra Hedvika, která se dlouhé roky starala spolu s Františkou Salajkovou o úklid a výzdobu našeho kostela. Ať jim to Pán odplatí.

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Ve dnech 13. a 14. prosince proběhla v naší farnosti adventní duchovní obnova, kterou vedl Mons. Mgr. Pavel Posád, světitel biskup českobudějovický. Z jeho dvou přednášek a promluv při mši sv. přinášíme několik myšlenek.

Proč se někteří lidé nechtějí stát křesťany? Za vším vidí jen to, že budou muset dodržovat příkazy a zákazy. V Desateru vidí jen zlo. Bohužel to tak vnímají i někteří křesťané. Přitom Desatero nám bylo dáno jako důkaz velké lásky

Boha k člověku. Tak jako matka vede své dítě a stokrát ho ochrání, aby neupadlo nebo se nezranilo, tak Bůh nás chce ochránit před nebezpečím a zklamáním právě Desaterem. Boha zarmucuje naše svěhlavost, se kterou porušujeme jeho

zákony lásky, ale dává nám svobodu vlastní volby.

Tak o tom mluví i prorok Izaiáš „Jen kdybys dal pozor na má přikázání, byl by tvůj pokoj jako řeka ...“

Tématem první přednášky byl **Duch svatý**, který v našich srdcích probouzí víru. Je to právě on, kdo nám vtiskuje Boží slovo do srdce jako pečeti. Duch svatý nám byl dán na Velký pátek, kdy Ježíš na kříži vydechl naposled – vydechl Ducha svatý, který nás vede k hlubšímu chápání Boha a uvádí nás do pravdy. A pravda, to je sám Ježíš, který říká: Já jsem cesta, pravda a život.

V životě se nám stává, že vnímáme zcela mylně situace, kdy se pokoušíme něco vyřešit a ono to nejde podle našich představ. Pak s povzdechem říkáme: „Buď vůle tvá, Bože.“ Myslíme to ovšem skepticky. Ale kdybychom svůj život odevzdali Bohu, nechali se vést Duchem sv., pak se budeme s radostí modlit, ať se stane Boží vůle, protože Bůh pro nás má jen jednu cestu, a ta je protkaná láskou. Člověk chce možná Krista následovat, ale po cestě vidí směrovku „Kalvárie“. A tehdy řekne: „Tak to né, Bože. Tam já s tebou nepůjdu. To není nic pro mě. Já raději

počkám u hrobu, kde vstaneš z mrtvých.“ A takto se rozhodujeme nejt cestou, kterou pro nás připravil Pán.

V druhé přednášce jsme se zamýšleli nad **Matkou Boží Pannou Marií**, která je naší průvodkyní na cestě víry.

1/ Co pramatka Eva svým hříchem zauznila, to matka víry, Panna Maria, svou poslušností rozvázala. Ona nikdy Ježíše nezastiňuje, ale vždy přivádí k Bohu. Neříká, já proměním vodu ve víno, ale nabádá učedníky, aby udělali, co jim řekne Ježíš.

2/ Ježíš přišel na svět již ve chvíli, kdy Maria přitakala Bohu, když poslušně, plna víry, řekla andělovi – Ano, staň se. Až potom dostal Ježíš fyzické tělo v lůně P. Marie. A právě v době adventu jsme i my vyzýváni k tomu, abychom ve víře počali Ježíše ve svém srdci.

3/ Marie – poutnice víry. Pouť víry vede skrze kříž. Musíme umřít sobě, abychom mohli žít Bohu. Cesta víry nás učí přemýšlet o Ježíšových postojích, slovech. Učí nás jít v jeho stopách.

U hrobu to všichni vzdali. Učedníci odcházeli do Emauz, jiní šli lovit ryby. Jen Maria bděla a v ní hořel plamínek víry, že přijde vzkříšení. Tento plamínek

Biskup Pavel Posád podepisuje knihy v sakristii našeho kostela

se naplno rozhořel, když se k ní donesla zpráva, že je hrob prázdný. Vrcholem víry je vzkříšení, kterého nelze dosáhnout bez smrti.

Každého jistě zaujala jiná myšlenka z promluvy, to záleží na tom, v jaké životní situaci se každý právě nachází. Před námi jsou další dny adventu a je na nás, jestli se dokážeme zastavit a poskytnout sami sebe odvážně a pokorně jako Maria pro zrození Krista v nás, abychom se stali skutečným chrámem Ducha svatého, do kterého vstoupí o Vánocích náš narozený Pán.

H. Maděryčová

Vyrůstala jsem v nevěřící rodině, jen babička mě občas vzala tajně do kostela podívat se na Ježíše na kříži. Pamatuji si, jak mi ho bylo líto, a nechápala jsem, co mu to udělali a proč. Babička mě naučila modlitbu Andělíčku, můj strážníčku. Ale to bylo všechno, žádné vysvětlení ani motivace. Starší bratr měl to štěstí, že ho rodiče nechali pokřtít, u mě a sestry už na to nedošlo. Celý život jsem žila s představou, že „kostelníci“ jsou upjatí lidé, se kterými není žádná sranda. Že já „to“ k životu nepotřebuju. Myslela jsem, že je ani nebaví chodit do toho kostela, ale že prostě musí, ze zvyku...

Jako malé holce mi to nikdo nevěstlil a jako dospělá žena jsem to už neřešila. Manžel byl nevěřící a všichni přátelé taky. Dokonce mi bylo k smíchu, když jsem přijela na svatbu spolužačky ze střední školy do Valašských Klobouků a její sestra mi řekla, že je u zpovědi, že svatba bude v kostele. Nikdy o víře nemluvila. Ani celé ty roky potom, kdy jsme se navštěvovaly se svými rodinami. I když...vždycky jsem cítila, že u nich doma je to jiné. Jako by tam působilo nějaké kouzlo. Tak srdeční lidé, ti valaši, říkávala jsem si. Dnes vím, čím to bylo. Dnes vím, kdo na ně působí a čím.

Život plynul, ve dvaceti letech se mi narodila dcera Karolínka, a když mi bylo 29 let, konečně jsme se dočkali i Verunky. Měli jsme krásný byt, oba s manželem dobré zaměstnání, koupili jsme si už i to auto. Po třicítce se náhle začala vtírat myšlenka, jestli nám náhodou něco neuteklo, že jsme si zamlada málo užili. Manžel tak přišel na to, že vlastně není šťastný a odešel. Byt byl služební, musela jsem s holkami odejít. A mezitím jsem přišla i o zaměstnání.

Tehdy mi pomohli dobří přátelé.

Jsou ale v životě situace, kdy ani přátelé už nevědí, jak člověku pomoci. A nemohla jsem je pořád obtěžovat! Těžké chvíle bezmoci, vzteku

a osamělosti. Z dospělé, šťastné ženy se stala malá ztracená holčička. Řešila jsem to různě, ale nikdy ne správně. Každé takové „řešení“ bylo jen na chvíli. Chyběl mi zachytný, pevný bod. Věděla jsem, že to sama nezvládnou.

A v té době jsem potkala vzácného člověka. Jmenoval se František. Vnesl mi do života radost a slunce. Najednou jako by se všechno obrátilo a znovu jsem uvěřila na lásku a na to, že všechno dobře dopadne. František byl věřící. Říkala jsem si - to půjde, já mu to budu tolerovat, ať si věří, čemu chce.

Ale zdál se mi „moc chytrý na to, aby byl takový blázen, že věří v Boha“. A čím víc jsem ho poznávala, tím víc jsem jeho vztah k Bohu obdivovala. Myslel to tak vážně, do kostela chodil rád, modlil se před spaním, před jídlem...Vyprávěl mi o tom vztahu, jak s Bohem mluví, že dostává odpovědi, že mu to tak funguje celý život. I všem v jeho rodině. Nikdo mi nikdy tímto způsobem o Bohu nevyprávěl. Musela jsem ho obdivovat. Ale pořád jsem neuvěřila, neměla jsem chuť do kostela zajít a myslela jsem si, že to není pro mě. Přece když 40 let nevěřím, tak to nejde jen tak změnit!!!

Nechápala jsem ani, jak může s Bohem mluvit a tvrdila jsem mu, že ke mně Bůh teda určitě nemluví.

„Ale mluví,“ říkal Franta, „jen ty ho ještě neslyšíš.“

Ten vztah tehdy skončil a láska z toho nebyla. Už se vůbec nevidáme. Ale to, co mi nechal v srdci, to světlo, krásu, pravdu... ten jeho klid... Změnila jsem se. Zklidnila. Chvilky samoty jsem vyplňovala četbou, hledáním příběhů, opisováním modliteb z internetu a „zkouškami“. Zkoušela jsem, jestli modlitba funguje. Dcera jela na přijímací zkoušky na vysokou školu a já jsem si moc přála, aby se jí povedly. Jedny přijímačky měla za sebou a ty nedo-

padly dobře, tak jsem jí chtěla pomoci. Modlila jsem se vlastně za ni, ne pro sebe. Prosila jsem Pána, aby se jí tam líbilo, aby z toho měla dobrý pocit a aby se jí při testech vybavilo všechno, co kdy četla. Večer se prvorozená vrátila a s rozzářeným úsměvem mi sdělovala: „Mami, tam to bylo tak hezké, město i škola. Mám z toho fakt dobrý pocit a představ si - mně se normálně vybavilo všechno, co jsem si četla při učení.“ Bohužel jsem se nepomodlila za to, aby se na školu dostala. Nevzali ji.☹️ A asi to tak mělo být.

Dalším a hlavním mezníkem byla návštěva u spolužačky Zlatky, přesně té, která měla svatbu v kostele a já se tomu smála. Chtěla jsem se jí zeptat na spoustu věcí, probrat s ní, jak je to doopravdy, jak to cítí ona, jako žena a matka. A její svědectví bylo dojemné. Její víra je silná a trvalá. A odpovědi na mé otázky byly naprosto stejné jako u Františka. Vzala mě tehdy na mou první mši. Dala mi naději a odvahy. Tenkrát jsem se bála i vkročit do kostela. Naivně jsem si myslela, že ostatní lidé poznají, že tam nepatřím a že Bůh mě tam beztak nechce. Myslela jsem si, že si to musím nějak zasloužit, že můžu jít na mši, až budu vědět, co kdy mám dělat, co říkat, kdy vstát, kdy klečat. Měla jsem v hlavě zmatek. Zlatka mě povzbudila a poučila, co a jak.

V Hodoníně jsem byla nejdřív na dětské mši. Posadila jsem se do lavice spíše vzadu, bála jsem se zvednout oči, aby někdo nepoznal, jaký mám strach. Bylo mi tam ale dobře. Ten čas strávený jen duchovně, v myšlenkách, zatím ještě mlčky. Domů jsem šla s úsměvem a hřejivým pocitem v srdci.☺️

Dalším krokem k víře byl dopis otci Karlovi, který je v současnosti kaplanem u nás v Hodoníně. Čekala jsem na odpověď a on... mi zavola!! Osobně!! Zvonil telefon, neznámé číslo, vezmu to a ozve se: „Pozdrav Pán Bůh, paní Foltýnová.“ Málem mi vypadl mobil z ruky. Domluvili jsme se na setkání na faře. Od té doby chodím na katechismus, 24. června, na svatého Jana, jsem vstoupila do katechumenátu

a na Velikonoce příští rok budu pokřtěna. Jednou po mši svatě, kterou sloužil otec Karel, jsem zašla do sakristie a zeptala se, co bych mohla ještě udělat víc. Pořád se mi zdálo, že vím málo. Otec mi poradil přijít do kurzu Alfa. A tak je teď všechno, jak má být. Jak říkal Franta, všechno dobře dopadne.

Kurzy Alfa jsou pro mě mimořádnou záležitostí. Celý týden se těším na páteční večer, do oázy klidu, kde jsou usměvaví (v žádném případě ne upjatí) lidé. Je to úplně jiný svět než tam venku. Pohlázení pro duši. Poutavé vyprávění otce Petra Karase, jeho vědomosti i humor nás naladí na vášnivé debaty ve skupinkách, které pokračují mnohdy ještě venku před vraty Centra pro rodinu.

Ovšem skutečně nevšedním zážitkem pro mě byla přednáška Radka Voříška a hlavně to, co se nám přihodilo potom ve skupince. Zúčastnění vědí, jakým malým zázrakem se nám Pán připomněl.

Proto jsem nezaváhala ani na chvíli, když se plánoval víkend s Alfou na Vranově. Nádherné dva dny plné pohody, srandy, citu, nových zkušeností, nových přátel a hlavně velice emotivních a silných zážitků. Děkuji mnohokrát všem dobrým lidem za to, že jsem mohla být mezi nimi a že také už patřím do tohoto společenství.

Kdysi jsem si myslela, že jsou lidé věřící a nevěřící, že jsou jakoby ve dvou světech. Dnes vím, že svět je jenom jeden a lidé v něm jsou věřící a ti, co na to teprve přijdou. Jako já. ☺️☺️

Před Alfou jsem věděla, že jsem věřící. A dnes, kdy do Alfy chodím a měla jsem tu čest, strávit víkend na Vranově, mám chuť se rozběhnout mezi lidi a všem říct: „Lidi, Bůh existuje, fakt, a je úžasný a má mě rád, aj vás, všechny má rád. Tak pojďte za ním!!!“

Chci velice poděkovat všem - Františkovi, Zlatce, otci Kájovi a alfákům - nebýt jich, nedošla bych k poznání.

A ...samozřejmě ...díky Bohu.

Bohdana Foltýnová

MARIA, VĚDĚLA JSI...

Maria, věděla jsi...

že tvé dítě - chlapec, bude jednoho dne kráčet po vodě?

Věděla jsi...

že tvé dítě - chlapec, spasí naše syny a dcery?

Věděla jsi...

že tvé dítě - chlapec, přišel, aby nás obnovil?

To dítě, které jsi vodila, bude brzy vodit tebe.

Maria, věděla jsi...

že tvé dítě - chlapec, vrátí zrak slepému muži?

Věděla jsi...

že tvé dítě - chlapec, utiší svou rukou bouři?

Maria, ty jsi věděla

že tvé dítě - chlapec, se narodil, aby přinesl lidem spásu

Maria, věděla jsi...

že tvé dítě - chlapec, je pánem všeho stvoření?

Věděla jsi...

že tvé dítě - chlapec, bude jednoho dne řídit národy?

Maria, ty jsi věděla

že tvé dítě - chlapec, je pravý Boží Syn.

Toto dítě, které chováš, je ten veliký „JÁ JSEM“.

převzato z internetu

V sobotu 30. listopadu se v našem kostele uskutečnilo adventní pásmo písní a recitace pod názvem Očekávání

ZROZENÍ PRO NOVOU ŠANCI

Bylo to v Betlémě. Hvězda zhasla a poutníci opustili stáj. Děťátko usnulo. V posvátném tichu se náhle otevřely dveře a na prahu se objevila stará vrásčitá žena. Její tvář měla barvu země.

Když ji Maria uviděla, lekla se, ale osel a vůl přežvykovali svou slámu a dívali se na neznámou ženu klidně, jako by ji znali odjakživa.

Stařenka se přiblížila až k samotným jesličkám a začala něco hledat po kapsách. Maria ji stále neklidně pozorovala. Nakonec se záhadná žena naklonila nad jesle, vytáhla ze svých hadrů dáreček a podala ho dítěti. Po všech darech pastýřů a králů – jaký to ještě mohl být dar?

Stařenka vstala, jako by se zbavila těžkého břemene. Její tvář nabyla půvabu mládí. Až když zmizela do noci, mohla Maria spatřit ten tajuplný dar.

Eva - pramatka všech žijících – podala dítěti jablko prvního hříchu. A to jablíčko se v rukách novorozenátka blýskalo jako zeměkoule nového světa, který se společně s ním narodil pro novou šanci.

z knihy Vánoční příběhy

SPOLEČNÝMI SILAMI DO NOVÉHO ROKU

Onemocniš-li, použij proti nemoci léky, které jsou po ruce a podle Boží vůle, protože jednat jinak by znamenalo pokoušet jeho božskou vznešenost. Jakmile však je to vykonáno, očekávej s naprostou odevzdaností, jak Bůh rozhodne. Zlíbí-li se mu, aby léky onu nemoc přemohly, pokorně mu poděkuješ; dopustí-li však, aby nemoc byla silnější než léky, trpělivě ho veleb.

Před časem jsem vážně onemocněla. Když mi lékař vysvětlil, o co se jedná, pronesl slova, na která nemohu zapomenout: „Co pro vás mohu udělat, abych vám pomohl?“ A pak dodal: „A co musíte udělat pro své zdraví vy? Jenom vy?“ A vyjmenoval vše, co pro mé zdraví udělá on. Bylo toho hodně. Poté mě přesvědčil o nutnosti změnit dosavadní styl mého života – to už opravdu záleželo jen na mně. Příjemné to pro mne zrovna nebylo. Ale touha po zdraví byla obrovská. A tak jsem i já zmobilizovala veškeré své síly, abych splnila, co ode mne lékař žádal. A úspěch se postupem času dostavil.

V životě jsme na tom podobně. Měli bychom se snažit žít tak, jak to uznáme za správné. To je náš úkol. A protože na spousty problémů sami nestačíme, jsme vybízeni samotným Bohem k tomu, abychom pomoc hledali právě u něho. Nabízí ji zadarmo a rád. Stačí prosit a vnímat Boží působení. Avšak ani sám Bůh nemůže za nás splnit úkoly, které patří jenom nám. Stejně tak jako my i při sebevětší snaze neovládáme situace, kde potřebujeme Boží pomoc.

A tak v úvodu nového roku přeji vám všem hodně sil k zvládnání každodenních povinností, bolestí a starostí. A tam, kde nám síly nestačí, přeji krásné zkušenosti s Boží mocí a láskou...

Co se týká fyzického zla (nemoc, postižení,

bolest, smrt...), je situace složitá. Často totiž nehodnotíme tyto věci z celkového pohledu – tedy i z pohledu věčnosti - a zapomínáme na Ježíšova slova: „...co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši!“ (Mk 8,36) A tak jsme často přesvědčeni, že zdraví nebo dlouhý život jsou hodnoty samy o sobě, nemoc a smrt považujeme za neštěstí. Jenže smrt, která nás zastihne v tom nejhodnějším okamžiku pro vejítí do věčnosti, může být velkým darem, přestože je to třeba velmi záhy. Avážná nemoc nebo úraz může být příležitostí, abychom si uvědomili, jak sice snadno, ale bez cíle a nadarmo zatím uplýval náš život. Známe řadu lidí, kteří mohou potvrdit, že nebyť fyzického utrpení, nikdy by se k Bohu více nepřiblížili.

Zapomínáme, že se nepřísluší nad Boha vyvyšovat. On je Stvořitel, my jsme tvorové, on je Pán Nejvyšší, Neomezený a Svrchovaný. „Co je člověk, že na něho pamatuješ?“ - ptá se žalmista (Žalm 8,5). Nemusíme mít ale strach. I když Bůh často jedná jinak, než jak bychom mu my „poradili“, není to proto, že by byl horší než my, ale proto, že nás nekonečně převyšuje v moudrosti a lásce.

Nemoc nás nutí k tomu, abychom se na svůj život podívali novým pohledem. Dává nám tušit, co je tajemstvím našeho života, že jsme stále na cestě k němu a že míra našeho zdraví i naší nemoci a délka našeho života nejsou před jeho tvář tak příliš důležité. Rozhodující je, že nás zavolal naším jménem a teď jdeme cestou k němu a že tam - v něm - najdeme splnění našich tužeb.

z knihy Zdraví jako duchovní úkol

OHLASY ČTENÁŘŮ

Moc se mi líbil váš příspěvek v předminulé Cestě s názvem **Lásko, mně ubývá sil** aneb zestárnout není umění - umění je to nést, který jsem si přečetla na webových stránkách vaší farnosti. Byl převzat „z pastorova blogu“ a je tam mimo jiné napsáno, že pro spoustu lidí je stáří noční můra, před kterou se snaží utéct. Myslim ale, že je to jen jedna strana mince.

Mám zato, že mnohé ženy po padesátce se neděsí stáří. Naopak by si velmi rády užívaly důchodu, staraly se o vnoučata, věnovaly se tomu, co mají rády, dokud je ještě příliš neomezují zdravotní potíže... Důchod je však v nedohlednu, což je paradox, protože až na výjimky není vůbec snadné (je to přímo nemožné) najít po padesátce zaměstnání. Statistiky dokazují, že zaměstnavatelé si vybírají mladší a hezčí a díky vzhledu je podvědomě považují také za inteligentnější. Ty starší jsou pak přikrmovány ze všech stran radami, jak se udržet „mladé“ až do pětadesátí, jak vydržet, jaké omlazovací kúry podstoupit, jak se oblékat, jak myslet, čím se živit (nebo spíš neživit), aby netloustly, když jim metabolismus věkem zlenivěl.

A není vždy lehké něco překousnout, zvláště, když to přijde v okamžiku, kdy nemáte svůj den. Mladší ročníky zůstanou v rozpacích, když jim nabídnete tykáni. Dokonce i kněží na některé nabídky pomoci poděkují s tím, že přece jen jde o mládež, zatímco Vy...

Před časem jsme si s manželem zavedli „čtenářské večery“. Těšíme se na chvíle, kdy si místo televize sedneme a nahlas druhému něco čteme. Většinou jsou to cestopisy, které miluje můj manžel, ale i já jim přišla na chuť, protože mám bohatou fantazii, a tak mohu navštívit vzdálené země, aniž bych tam fyzicky musela být, což má nespornou výhodu v tom, že to nezatíží rodinný rozpočet ani tělo. Daří se mi zařadit i četbu duchovní nebo některé oslovující články, jako třeba zmiňovaný příspěvek z Pastorova blogu ve vaší Cestě. Děkuji vám za to. Po jeho přečtení jsem díky němu mohla po několika desítkách let manželství slyšet ujištění: „Byl bych rád, kdybys se mnou mohla stárnout bez obav...“

Ale jak zvládat to ostatní?

vaše čtenářka

PROGRAM HUDBY A ZPĚVU NA VÁNOCE

24.12.	23.00 hod.	Česká mše vánoční "Hej Mistře", J. J. Ryba diriguje: BcA. Lucie Škrháková
25.12.	10.00 hod.	Česká mše vánoční, E. Marhula diriguje BcA. Lucie Škrháková
26.12.	10.00 hod.	Musica Magnifica, diriguje BcA. Lucie Škrháková
27.12.	10.00 hod.	Vox vini, diriguje Mgr. Světlana Přibilová
29.12.	10.00 hod.	Schola pod vedením J. Herky.
12.01.	10.00 hod.	Česká mše vánoční, E. Marhula diriguje BcA. Lucie Škrháková

VYZNÁNÍ VÍRY XIII.

Věřím v církve

Milí přátelé,

naše společné zamyšlení nad tajemstvími naší víry je dnes u konce. V tomto díle si probereme poslední tajemství z apoštolského Vyznání víry. A celý cyklus uzavřeme jak jinak než výkladem slova AMEN.

Věřím... v život věčný (čl. 1020-1060)

Pro křesťana, který spojuje svou vlastní smrt s Ježíšovou, je smrt příchodem k němu a vstupem do věčného života. (čl. 1020) *Toto vyjádření je pro nás velmi nadějně, ale přesto velmi obtížné, pokud se na něj nedíváme jen očima víry.*

Poslední tajemství víry, které na první pohled vypadá „jednoduše“ v sobě skrývá několik částí:

I. Soukromý soud

Smrt ukončuje život člověka, to znamená, ukončuje čas otevřený k přijetí nebo odmítnutí božské milosti projevené v Kristu. (čl. 1021)

Každý člověk hned po smrti obdrží ve své nesmrtelné duši při soukromém soudu, který hodnotí jeho život ve vztahu ke Kristu, svou věčnou odplatu: **buď projde očišťováním, nebo ihned vchází do nebeské blaženosti, nebo je ihned navždy zavržen.** Krásně to vyjádřil sv. Jan od Kříže:

„Až nastane večer života, budeme souzeni podle toho, jak jsme milovali.“ (čl. 1022)

II. Nebe

Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství a kdo jsou dokonale očistěni, žijí navždy

s Kristem. Jsou navždy podobni Bohu, protože ho vidí „takového, jaký je“ (1 Jan 3,2), tváří v tvář. (čl. 1023)

Nebe je konečným cílem a uskutečněním nejhlubších tužeb člověka, stav svrchovaného a konečného štěstí. (čl. 1024)

Ježíš Kristus nám svou smrtí a zmrtvýchvstáním „otevřel“ nebe. Život blažených spočívá v plném vlastnění plodů vykoupění, které zjednal Kristus. (čl. 1026)

Písmo svaté o blaženém společenství s Bohem a dalšími blaženými mluví obrazně: Život, světlo, pokoj, svatební hostina, víno, království, dům Otce, nebeský Jeruzalém, ráj. Asi nejkrásněji, i když tajuplněji, to vyjádřil sv. Pavel: **„Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují“** - 1 Kor 2,9. (čl. 1027)

Protože Bůh je transcendentní (přesažný), nemůže být viděn, jaký je, ledaže sám otevře člověku své tajemství k bezprostřednímu nazírání a dá mu k tomu schopnost. Toto nazírání Boha v jeho nebeské slávě nazývá Církev „oblažující patření“. (čl. 1028)

III. Konečné očišťování neboli očistec

Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očistěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti. (čl. 1030)

Církev nazývá toto konečné očišťování vyvolených očistcem; to je **něco úplně jiného, než trest zavržených.** Církev formulovala nauku víry o očistci zvláště na florentském

(r. 1438–1445) a tridentském (r. 1545) sněmu. Sv. Jan Zlatoústý to vyjádřil takto:

„Co se týká některých lehkých hříchů, je třeba věřit, že před Posledním soudem je očištný oheň; vždyť ten, který je Pravda, říká, že jestliže se někdo rouhá Duchu svatému, nebude mu odpuštěno ani v tomto věku, ani v budoucím (Mt 12,31). Z tohoto tvrzení se odvozuje, že jisté viny mohou být odpuštěny v tomto věku, ale jiné v budoucím věku. (čl. 1031)

IV. Peklo

Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: „Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. (1 Jan 3,15) Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento **stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem a s blaženými** je označováno slovem „peklo“. (čl. 1033)

Hlavním trestem pekla je věčné odloučení od Boha, neboť pouze v Bohu může mít člověk život a štěstí, pro které byl stvořen a po nichž touží. (čl. 1035)

Výpovědi Pisma svatého a nauka Církve o pekle jsou **výzvou k odpovědnosti**, s níž má člověk užívat své svobody se zaměřením na svůj věčný osud. Současně jsou i **naléhavou výzvou k obrácení**: „Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě; a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou“ - Mt 7,13-14. (čl. 1036)

Bůh nikoho předem neurčuje, že půjde do pekla; to je následek svobodného

odvrácení od Boha (smrtný hřích), v němž se dobrovolně setrvává až do konce. (čl. 1037)

V. Poslední soud

Před Kristem, který je Pravda, bude s konečnou platností odhalena pravda o vztahu každého člověka k Bohu. Poslední soud jasně ukáže, až do nejmenších důsledků, dobro, které každý vykonal nebo opomenul vykonat během svého pozemského života. (čl. 1039)

Poslední soud nastane ve chvíli Kristova slavného návratu. **Jen Otec zná jeho hodinu a den; On sám rozhodne, kdy má přijít.** Skrze svého Syna Ježíše tehdy pronese své konečné slovo nad celými dějinami. Poznáme poslední smysl celého díla stvoření a celé ekonomie spásy a pochopíme obdivuhodné cesty, po kterých Boží prozřetelnost vedla každou věc k jejímu poslednímu cíli. Poslední soud ukáže, že Boží spravedlnost vítězí nad všemi nespravedlnostmi spáchanými jeho tvory a že Boží láska je silnější, než smrt. (čl. 1040)

Poselství Posledního soudu volá k obrácení, pokud Bůh ještě lidem dává „dobu příhodnou, den spásy“ - 2 Kor 6,2. (čl. 1041)

Vzpomínáte na naše zamyšlení nad tím, proč Bůh dopouští tolik zla ve světě? A příměr k představení, které se hodnotí, až padne opona? Při Posledním soudu definitivně ono „představení“ končí a padá opona. Teprve nyní je již možné hodnotit „představení“, tj. dějiny. Teprve nyní se dozvíme odpovědi na naše otázky...

VI. Naděje v nové nebe a novou zemi

Na konci času dojde Boží království své plnosti. Po všeobecném soudu budou spravedliví navždy královat s Kristem, oslaveni na těle i na duchu, a i samotný vesmír bude obnoven. (čl. 1042)

V tomto dovršení bude konečně zcela uskutečněna jednota lidského pokolení, kterou chtěl Bůh již od stvoření, a ustanovil putující církev, aby byla „jakoby svátostí“ této jednoty. (čl. 1045)

Neznáme čas, kdy dospěje k svému konci země a lidstvo, ani způsob přeměny vesmíru. Tento viditelný svět, zohyděný hříchem, sice pomine, ale dostává se nám poučení, že **Bůh připravuje nový příbytek, novou zemi**, ve které přebývá spravedlnost a jejíž blaženost naplní a převyšší všechny touhy lidského srdce po pokoji. (čl. 1048)

AMEN

Vyznání víry, tak jako poslední kniha Pisma svatého, končí hebrejským slovem amen. Často je nalézáme na konci modliteb Nové-

ho zákona. Také církev končí své modlitby slovem amen. (čl. 1061)

V hebrejštině má „amen“ stejný kořen jako slovo „věřit“. Tento kořen vyjadřuje pevnost, spolehlivost, věrnost. Chápeme tedy, proč „amen“ může vyjadřovat jak věrnost Boha vůči nám, tak naši důvěru k němu. (čl. 1062)

Závěrečné „amen“ v Krédu tedy přebírá a potvrzuje jeho úvodní slovo „věřím.“ **Věřit znamená říci „amen“ ke slovům, k příslibům, k Božím přikázáním.** (čl. 1064)

Přeji nám všem, abychom dokázali žít naši víru ve světle tohoto AMEN!

Petr Martínek

Prameny:

Katechismus katolické církve (KKC)

svého manželství chce někdy časem sezdat církevně, je třeba o to poměrně komplikovaně žádat do Říma; pravomoc k takovému povolení nemá ani diecézní biskup, pouze papež. V naší farnosti taková situace v minulém roce nenastala; v dřívějších letech už ano.)

Jiný případ je, pokud měl jeden z žadatelů o církevní manželství už dříve svátostný sňatek. **Takový sňatek – jak už bylo řečeno výše – nemůže zrušit ani papež, ovšem pokud byl platně uzavřen.** Tuto platnost je možné nechat přezkoumat u církevního soudu. Co může být **příčinou, která způsobí, že církevní sňatek nebyl platně uzavřen?** Dám konkrétní příklad, který jsem zažil ještě v jedné farnosti na Vysočině. Dva snoubenci se vzali v relativně pokročilejším věku – bylo jim tak mezi 35 a 40 lety. Chodili spolu poměrně krátce. Každý byl z jiné vesnice. Zanedlouho po svatbě začala velká a nekončící krize: paní zjistila, že její manžel je alkoholik. Problém (právnicky vzato) by nenastal, kdyby ona věděla, že si bere alkoholika (prakticky vzato by problém nastal určitě...). On ji ovšem po celou dobu známosti obelhával a klamal, takže si myslela, že si bere někoho, kdo problém s alkoholem vůbec nemá. Církevní (tzv. kanonické) právo tomu říká „omyl v osobě“. Nevím přesně, jak to s jejich manželstvím dopadlo, ale umím si v tomto případě docela dobře představit, že by diecézní soud naznal, že sňatek byl uzavřen neplatně. Byla při něm sice řečena všechna potřebná slova včetně „že tě nikdy neopustím“, ale v pozadí stála lež a přetvářka. **Podobná situace** může nastat v situaci, kdy si snoubenci slíbují „lásku, úctu a věrnost“, ale jeden z nich v době uzavírání manželství udržuje jiný vztah. Tedy – sice slibuje, ale vědomě lže. **Další možnost:** jeden ze snoubenců byl ke sňatku přinucen. Pro upřesnění: když jeden druhého přemlouval,

ať už je ta svatba, jistě nejde o „přinucení“... Myslí se zde silný psychický či fyzický nátlak, který způsobí nesvobodné rozhodnutí. Chybí zde tedy další podmínka k platnému udělení svátosti manželství: svobodná vůle... **Takovýchto překážek, které mohou způsobit neplatnost církevního manželství, existuje samozřejmě více**, ale není účelem tohoto článku zde všechny rozepisovat. Zájemci si mohou najít starší číslo Cesty – 1/2010.

Pokud se tedy někomu rozpadne jeho původní církevní sňatek a po čase chce vstoupit do druhého (případně touží po tom, aby byl zpltněn, takzvané konvalidován, jeho druhý, tedy civilní, sňatek), může dát **k církevnímu soudu žádost o přezkoumání platnosti původního manželství.** Nejde to samozřejmě tak jednoduše: je třeba písemně či osobně svědectví nezávislých svědků; je potřebné, aby původní rozsudek jednoho soudu – např. brněnského – potvrdil ještě odvolací soud – např. olomoucký; je zde i nemálo dalších podmínek; celá věc trvá mnoho měsíců nebo i několik roků.

A pokud po všech těchto krocích soudy vynesou rozhodnutí, že původní manželství nebylo platně uzavřeno, **mohou mít dotyční „druhou“ – co do platnosti první – církevní svatbu, už dříve zmíněnou konvalidaci.**

A my ostatní? My máme též několik možností. Buď pohoršeně kroutit hlavou a podezírat církev, že i zde se dějí věci na základě známosti a protekce (a já mohu potvrdit, že v žádném podobném případě, se kterým jsem se v naší farnosti setkal, se žádným protekcím nedošlo) – anebo **se radovat s těmi, kteří s námi znovu mohou vytvářet, třeba i po dlouhých letech, společenství u stolu Páně.**

o. Petr

CO VÁS ZAJÍMÁ

JE JEŠTĚ SVÁTOST MANŽELSTVÍ NEZRUŠITELNÁ?

V minulém roce bylo v naší farnosti – Bohu díky – uzavřeno 16 církevních manželství. Je to mimochodem nejvíc za posledních pět let. V některých případech se objevily otázky či pochybnosti: jak je to vlastně s možností uzavřít církevní sňatek? Platí ještě vůbec nerozlučitelnost svátosti manželství?

O tomto tématu už před časem v rubrice „Vzděláváme se“ pojednával Petr Martínek na stránkách Cesty č.1/2010. Přesto je možná důležité si tyto věci připomenout a alespoň zčásti konkretizovat.

Hned ze začátku si odpovíme na otázku z nadpisu. Tak tedy ano, **platně uzavřené** církevní manželství je nerozlučitelné. Rozvázat ho nemůže ani sám papež. Jak je tedy možné, že v naší farnosti měly v minulém

roce i dříve církevní sňatek i páry, kde jeden či druhý člen páru byl už dříve sezdaný?

Mohou zde nastat (a v naší farnosti v minulém roce nastaly, a to ve více případech) různé situace. Buď jde o církevní sňatek dvojice, kde už jeden měl svatbu, ale **pouze civilní**. Z pohledu církevní nauky je takový sňatek platný, pokud jsou oba snoubenci nepokřtěni. Pokud je ovšem **jeden z nich pokřtěný**, je to sňatek **církevně neplatný**. Dotyčný (dotyčná) má tedy po případném rozvodu možnost bez větších komplikací (píše se jen více méně formální žádost na biskupství) přijmout svátost manželství. (Pro úplnost dodejme, že pokud měl někdo civilní sňatek a oba snoubenci byli nepokřtěni, pak je jeho manželství sice nesyvatostné, ale církevně platné. Pokud se takový člověk po rozpadu

Tentokrát jsme požádali o rozhovor manžele **LIDUŠKU A VÍTA JANEČKOVI**, kteří se velmi obětavě starali o farní zahradu a vlastně celý farní areál. S touto službou končí z důvodu stěhování. Musím říct, že mně to stálo hodně sil Janečkovi přemluvit, protože oba jsou velmi skromní. O to víc jim za rozhovor děkuji:

1. Jak jste se k této službě dostali?

Chtěli jsme se nějak zapojit do farního společenství, jakkoliv pomáhat, a tak jsme velmi rádi přijali výzvu k udržování farní zahrady.

2. Co tato služba obnáší?

Jsou to obyčejné, všední práce, jak je všichni znáte ze svých zahrad doma. Udržovat areál upravený a uklizený, sem tam něco opravit, natřít, zkrátka aby se tady všichni dobře cítili a rádi sem chodili. Časově náročnější je zalévání trávníku s ohledem na sportování dětí a jejich hraní na dětském hřišti. To se potom musí zalévat i večer. I tak se nám nepodařilo udržet trávník pěkně hustý a zelený, jak bychom si přáli, snad jen když přišlo soustavně alespoň 14 dní...V zimním období je zase potřeba zametat sníh a odstraňovat led z chodníku pro bezpečnou chůzi ostatních.

3. Co vám tato služba dala?

Radost, že jsme byli užiteční pro druhé a mohli obohatit své okolí. A naopak, tato služba obohatila a naplňovala náš život i skrze setkávání s lidmi a navázáním nových přátelství. Také jsme postupně poznávali, co všechno musí o. Petr s jinými ochotnými farníky zařídit či obstarat pro provoz fary, kostela i celého areálu a o to víc jsme chtěli být prospěšnější.

Byl to pro nás požehnaný čas a jsme Bohu vděční, že nám ho takto dopřál.

4. Máte nějakou veselou pracovní příhodu?

To bylo už před několika lety. Stříhala jsem

tůje u kapličky Panny Marie a spěchala, abych to zvládla do setmění. Stála jsem na vratké staré židli, ta mně podjela a celou váhou jsem se do tůjí zabořila a ještě hlavou narazila do zdi. Uslyšela jsem děti z hřiště, jak říkaly: "Terezčina babička spadla a nevlézá, mosíme jí pomoci." Přemohla jsem stud před dětmi z vlastní nešikovnosti a ze zjištění, jak už jsem stará v těch dětských očích, a vyhrabala se ven, celá obalená chvojím. Společně jsme se tomu s dětmi zasmáli, ale od té doby už jsem byla opatrnější.

A. Tlachová

Sám za sebe i za naše farní společenství velmi děkuji Ludmile i Vítovi Janečkovým za věrnou a obětavou službu při práci v areálu farní zahrady. Ať vám to Pán odplatí.

o. Petr

POŽEHNANÝ DOMOV

Požehnaný domov, který není vystavěn pouze na základech z betonu a cihel, ale především na věrné a neodvolatelné lásce manžela a manželky.

Požehnaný domov, kde se děti nepořizují jako spotřebiče, příslušenství či doplňky, ale přijímají se jako velký dar od Stvořitele.

Požehnaný domov, kde má dětský křik a smích přednost před hi-fi reprobednami a kde často znějí dětské písničky plné radosti.

Požehnaný domov, kde je urážlivé slovo vyslovené ve vzteku daleko horší tragédií než rozšlápnutý piškot nebo rozlité pití.

Požehnaný domov, kde mají pastelky, kostky a modelína přednost před televizní obrazovkou a monitorem počítače.

Požehnaný domov, jehož obyvatelé tráví víc času ve vzájemném naslouchání než v zajetí sociálních sítí.

Požehnaný domov, kde má místo odpuštění, kde místo svalování viny na ty druhé lidé dokáží říct promiň.

BERUŠKA

Jednou v létě jeden podnikatel kupoval benzin a v prodejně spatřil malou roztomilou berušku. Byla z porcelánu a stála asi dvacet korun. Moc se mu líbila a napadlo ho, že by ji mohl dát své ženě k Vánocům.

Když se blížily Vánoce, nakoupil balící papír a pár krabic. Dalo mu hodně práce, než onu berušku zabalil. Pod stromečkem našla jeho žena veliký dar. Zvědavě a plná nadšení rozbalovala tento „velký dar“. Po rozbalení našla menší a menší krabičku. Vše bylo dokonale zabaleno. Tato beruška byla zabalena v šesti krabicích. Jak se blížila k malému dárečku, myslela na zlatý prstýnek nebo náušnice... A místo toho BERUŠKA.

Co je to za hloupý vtip?! Jen balící papír byl dražší než ona „blbina“. Bezhodnotný dárek.

Chvilku se její manžel bavil tím, jak čekala jinou věc, jak byla nespokojená, jak dávala najevo své rozčarování.

Pak ji vzal za ruku, podíval se jí do očí a vážně řekl: „Tuto berušku jsem koupil v létě a chtěl jsem ti udělat radost. Než jsem ti ji dal, měl jsem ji v autě a když jsem se na ni podíval, vzpomněl jsem si na tebe. Ty jsi mi dávala sílu do každého dne. Můžeš si koupit vše, na co si vzpomeneš, ale ne toto. Dávám ti ji pro radost a z lásky k tobě. V tu chvíli se oba objali.“

Tato „blbina“ dostala nesmírnou, nevyčíslitelnou hodnotu. Hodnotu lásky a úcty.

Může mít něco větší hodnotu než i třeba maličkost darovaná k radosti nebo z lásky?

Může být něco víc než dobro, víc než láska?

Jaká škoda, že tyto hodnoty u nás nejsou na prvních místech. Dokážeme darovat cenné věci, dokonce je i několik dní shánět a stát velké fronty, ale nedokážeme darovat náš čas, chvíle s rodinou, úsměv, pohlázení. Víme a dokážeme mluvit několik hodin o Vánocích. Co se stalo v Betlémě, kdo a proč se nám narodil. Myslíme si, že umíme popsat vše do detailu.

Dokážeme to i žít? Dokážeme Bohu děkovat, že se z lásky obětoval a vzal na sebe naše hříchy? Dokážeme být Bohu vděční?

Jak smutné je, že ony Vánoce, svátky radosti a pokoje, jsou některými lidmi považovány za nejhorší svátky v roce? Co pro to můžeme udělat, aby to bylo jiné...?

Vánoce at' jsou pro vás skutečným svátkem plným ticha, radosti, světla, pokoje a požehnání, abyste našli Boha i sebe.

převzato z oběžníku Vlnění

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

ZÁPIS SE SETKÁNÍ FARNÍ RADY ZE DNE 18. 9. 2013

Vyhodnocení prožitých farních akcí a provedených prací:

- připomenutí a krátké zhodnocení Farního dne, letních farních akcí, pouti do Žarošic atd.
- dokončena oprava Pomníku padlých (péčí obce), včetně pozlacení textu (na náklady farnosti)
- na oratoř umístěn nový monitor od dárce – patří mu velké poděkování
- vyladěny varhany
- seznámení s průběhem stavebních prací na původní stodole: dokončeno zabetonování a vyrovnání podlahy, položení dlažby, nová elektroinstalace, vyspárování cihlových stěn, omítky na některých částech stěn, nový balkon se zábradlím – další práce budou pokračovat

Nové úkoly – projednáno:

- nutná oprava, případně zakoupení nové farní tiskárny
- prohlídka farní stodoly; probrány další návrhy na zlepšení budoucího využití této prostory
- bude potřeba buď opravit kostelní židle s potrhaným čalouněním nebo zakoupit nové – výhledově v roce 2014
- ve spolupráci s naší farností se bude v Hodoníně konat další evangelizační kurz Alfa - už proběhl
- projednány další pastorační aktivity, které jsou do konce roku před námi

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

KNIHY JSOU DO KONCE ROKU V PRODEJI VE FARNÍ KNIHOVNĚ

P. René – Luc: Vychoval mě gangster Karmelitánské nakl., 150 stran

Autobiografické vyprávění o dramatické cestě k víře a ke kněžskému povolání. Autor bude zahraničním hostem Charizmatické konference 2014 v Brně. Známe ho i z návštěv v naší farnosti.

Vojtěch Kodet: Novéna k Panně Marii rozvazující uzly Karmelitánské nakl., 22 stran

Modlitba k nebeské přímluvkyni za životní zašmodrchanost všeho druhu z pera V. Kodeta, která obsahuje také modlitbu papeže Františka k Panně Marii rozvazující uzly. Obraz Maria Rozvazující uzly se nachází v srdci bavorského Augsburgu v prastarém poutním kostele St. Peter am Perlach. Panna Maria je zde zobrazena jako ta, která symbolicky rozplétá uzly, jež člověk rozvázat nedovede a o něž se ve svém životě zadržává. V poutním kostele prosí lidé Pannu Marii, aby jim svou přímluvou u Boha pomohla vyřešit složité, až neřešitelné problémy, na něž jsou lidské síly krátké.

Klára Trnková: Co vyprávěl vánoční stromek STUDIO trnka s.r.o., 94 stran

Sváteční večery jsou jako stvořené pro pohádky a příběhy. Bohatě a krásně ilustrovaná knížka je sestavena z nových pohádek, doplněná o mírně upravené příběhy z knih Rudolfa Wilhelma Hauffa, Hanse Christiana Andersena a Jakuba Arbesa, které budou milou připomínkou i rodičům.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Vánoční kašpárek

Před mnoha a mnoha lety žil v jedné daleké zemi chlapec. Byl jiný než ostatní, chvíli zadumaný a posmutnělý, chvíli zase bujně veselý, lidé o něm říkali, že je tak trochu bláznivý. Ve chvílích teskných nálad sníval o tom, jak se jednou stane moudrým. Když na něj přišla veselá nálada, žertoval a hlasitě se smál, dělal si z lidí bláznů a vyváděl jim nejrůznější zlomyslné kousky.

Rád se toulal po tržišti, motal se mezi stánky a všechno si zvědavě prohlížel. Tu sebral oříšek, jinde jablíčko. Prodavače to trochu zlobilo, ale raději ho nechávali na pokoji, aby jim něco nevyvedl. Jednou zase kdekoho poštuchoval, až natrefil na starého škaředého dědka a hned začal ukazovat, jaký má dlouhý nos a špičaté uši, zkrátka tropil si z něj šašky. Jenže ouha! Se zlou se potázel. Stařec se najednou vztyčil a hrozivě zaburácel: „Za trest budeš připoután na hrazdu a budeš lidem sloužit pro obveselení jako Kašpárek.“ On to byl totiž starý čaroděj, co si chodil na tržiště k bábě kořenářce pro bylinky na kouzelné lektvary.

Jak řekl, tak se hned stalo, byla z něj dětská hračka. Kašpárek šel z ruky do ruky, točil se a točil donekonečna nahoru a dolů, nahoru a dolů. Bylo to k bláznění. Zpočátku snil, že až bude jednou ze své pasti vysvobozen, nabídne své služby nějakému králi, vždyť každý má svého blázna. Vzpomínal na dny, kdy si přál být moudrým.

Pomalou ale zapomínal a zdálo se, že je připoután natrvalo a nebude mu dopřáno uskutečnit své sny. Miloval hvězdy. Nikdy jej však neunavilo pozorovat je a přitom žasnout nad nekonečností nebe. Záviděl jim jejich svobodu, netušil, bláhový, že se musí pohybovat podle přísného řádu. Nevěřil už, že sám bude někdy volný, nevěřil, že mu trest někdy vyprší. A pak se stalo, že jedné noci uviděl nádhernou velkou hvězdu se zářícím ohonem.

„Ta zvláštní hvězda je jasnější než ostatní,“ myslel si. To bude jistě hvězda královská. Asi se narodil nový král. Jak bych se ale k němu dostal, já ubohý, spoutaný“, nařikal.

Vtom ho uchopila dětská ručička a dítě ho někam odnášelo. Cesta trvala dlouho a Kašpárek přemýšlel, kam se asi dostane.

Cestička

Ahoj kluci a děvčata!

Opět jsou Vánoce a my si připomínáme, že se narodil Pán Ježíš. Vy jistě víte, že Boží Syn se narodil v chudé stáji a proč se vlastně narodil, zjistíte v naší tajence, když do políček podle čísel doplníte správně písmenka.

Přejeme vám, abyste i letošní vánoční svátky prožili radostně. Abyste vnímali nejen dárky pod stromečkem, ale ať vás také osloví malé dítě v jeslích. To ať se také projeví ve vašem chování, třeba tím, že se budete snažit ke všem chovat pěkně.

SMUTNÁ PRINCEZNA

Karolínka byla moc hezká, ale tuze divně děvčátko. Ve třídě se s nikým nebavila, po

Pak uviděl cestu a v dále nějakou jeskyni, odkud se linulo nadpřirozené světlo. Po chvíli se ocitli uvnitř jeskyně, kde leželo v jeslích krásné děťátko. Vtom se natáhla dětská ručička a dítě říkalo tichým hláskem: „Tumáš, Ježíšku, přinesl jsem ti svého Kašpárka, aby sis měl s čím hrát. Je to moje nejmilejší hračka.“ Malý chlapec podával Jezulátku svůj poklad.

Najednou se ozvalo zapraskání, Kašpárkova pouta spadla a ten tu stál volný a svobodný. Padl na kolena, plakal radostí a děkoval. Pochopil, že dobré srdce malého hošíka a láska betlémského dítěte mu přinesla vysvobození a jeho sny se naplnily. V tu chvíli věděl, že našel svého Krále, kterému bude v budoucnu sloužit, a že se mu dostane i moudrosti, po níž toužil, protože se nikdy nevzdal svých snů.

vyučování chodila rovnou domů a doma buď cvičila na flétnu, nebo jen koukala z okna do ulice. Byla zakaboněná, uvzdychaná a utrápená jako smutná princezna.

Když se na začátku školního roku v 5.C objevila poprvé, všichni se kolem ní jen točili. Kluci i holky. Ale když na jejich zvání na hřiště nebo bazén nereagovala, postupně si jí přestali všimnout. Jen Věrka, její sousedka, se pořád snažila. Ustavičně na ni myslela. Říkala si, že je to hrozné být pořád sama. Každý večer si lámala hlavu s tím, co by pro ni mohla udělat. A tak jí jednou sundala židli z lavice, přišťe jí nabídla svačinu, potřetí pomohla smazat tabuli. Ale Karolínka jí za její snahu ani nepoděkovala.

„Holky, naše smutná princezna mi dělá starosti,“ řekla jednoho dne Věrka svým

dvěma kamarádkám, když se po vyučování sešly na hřišti za domem. „Měly bychom jí nějak pomoci.“

„Jak jí chceš pomoci, prosím tě? Vždyť se s nikým nebaví a každého přehlíží. Je nafoukaná jako krocen,“ vyhrkla otráveně Eva.

„Neřekla bych, že je nafoukaná,“ namítla Martina. „Spíš je k smrti znuděná. Potřebovala by se pro něco nadchnout.“

„No jo, o to se snažím už nejmíň tři měsíce, ale pokaždé to dopadne stejně - smutně se na mě podívá, vzdychne a odmítavě zakroučí hlavou,“ krčila rameny Věrka.

„Vždyť říkám, že to nemá cenu. Je to ztráta času,“ mávla rukou Eva.

Věrku s Martinou ale napadlo, že by jí mohly pozvat na vánoční besídku, kterou připravují i s Evou pro děti z dětského domova. „Hraje na flétnu, tak by nás mohla doprovodit.“ „To určitě,“ brblala Eva. „Už ji vidím, jak se na nás kysele podívá, udělá své ‚ach‘ a ‚och‘ a jako páv odkráčí pryč.“

„Víte vy co?“ řekla se Věrka prstem do čela. „My ji nepozveme, ale požádáme o pomoc. Řekneme jí, že je naše poslední záchrana, protože nikdo jiný z naší třídy na flétnu nehraje. Něco takového snad neodmítne.“

A jak řekla, tak se stalo. Druhý den po vyučování holky na Karolínku počkaly před školou, a když se objevila, hned se k ní hrnuly.

„Karolínko,“ začala nesměle Věrka, „my bych od tebe něco potřebovaly.“

Karolínka se na ně smutně podívala, ale přece jen se zeptala: „A co by to jako mělo být?“

Holky jí jedna přes druhou začaly vyprávět o připravované besídce a že potřebují někoho, kdo by je doprovodil na flétnu, když budou zpívat koledy. A jestli by to nechtěla být ona.

I když celou dobu Karolínka vypadala, že jí to nezajímá, přesto téměř neslyšně kuňkla: „Tak dobrá.“

Slovo dalo slovo a smutná princezna začala docházet na zkoušky. Nevynechala ani jednu. Brzy se s děvčaty sehrála. „Hraje fakt bezvadně,“ chválily ji pravdivě holky.

Čas běžel jako splašený, a než se kdo nadál byla tady besídka, na kterou Věrka, Eva, Martina a Karolínka celý měsíc pilně nacvičovaly.

Poslední den před vánočními prázdninami holky vyrazily do dětského domova. Tam to za dveřmi jídelny hučelo jako v úle. Děti seděly na koberečku kolem vysokého vánočního stromku a vyjeveně koukaly na hromadu dárků.

Děvčata vystoupila na malé podium. Když zazněly první tóny flétny, světla v místnosti zhasla a jídelnu naplnila sváteční atmosféra, provoněná jehličím. Děvčata začala zpívat první koledu. Melodie plné lásky, něhy a pokoje zakroužily místností a jako sněhové vločky se pozvolna snášely k dětským uším. Po chvíli se k jejich zpěvu začaly přidávat první nesmělé hlásky, kterých postupně přibývalo, až naplnily celou místnost. A to všechny čtyři plnilo překrásným pocitem, že je to krásný dárek, který ony samy dostaly k Vánocům. A druhý jim ještě přidala Karolína. Když se s nimi před dětským domovem loučila, tak jim se slzami v očích řekla: „Holky, bylo to moc fajn. Ráda bych s vámi zase někdy někam šla. Že mě vezmete?“

Věrka, Eva a Martina po sobě spiklenecky mrkly a zplna hrdla zakřičely: „Že váháš! Hned zítra s námi můžeš jít bruslit!“ „Tak ahoj zítra!“ a vydaly se domů a měly velkou radost, že jim jejich plán vyšel.

z knihy Neobyčejná dobrodružství

Vánoční příběh

Byla jednou jedna rodina a v té rodině žily dvě děti, Tereza a Kryštof. Byly Vánoce a děti se už nemohly dočkat, až dojí vánoční večeri, aby mohly jít ke stromečku. Když k němu došly, viděly mnoho dárků a šly hledat ty svoje. Ale žádné se svým jménem nenašly, protože se nechovaly hezky. Ale to si ony neuvědomovaly. Maminka a tatínek měli dárky pro děti schované, ale čekali, že se děti za své chování omluví. Děti byly smutné, a tak se nakonec mamince a tatínkovi omluvily. Rodiče jim vysvětlili, že se musí pro příště polepšit. Děti přemýšlely, jak by to mohly napravit a polepšit se. Ten večer umyly nádoby, uklidily všechny věci v pokoji, obsluhovaly rodiče,

podávaly jim jejich dárky a mezi sebou se nehádaly, jako to jindy dělaly. Večer šly smutně spát. Když se ráno probudily a šly ke stromečku, uviděly tam nové dárky. Měly velikou radost, když na nich našly každý své jméno.

Miriam a Daniel

Tak toto je smyšlený příběh s dobrým koncem, i když se někomu může zdát zpočátku krutý. Doufáme, že nikoho z vás smutek o Štědrém dnu nečeká a pokud ano, vezměte to jako výzvu k polepšení. Když budete dělat všem kolem vás radost, budete možná mile překvapení, že se vám vše dobré, co dáváte, časem mnohásobně vrátí.

Vánoční tajenka

16	6	3	17	22	3	24	9	21	1	13	15	10	14	17	24	1	14
20	24	8	21	28	6	5	1	14	20	24	7	9	17				
12	6	5	16	17	18	17	27	6	16	7	9	17	20	25	16	1	
1	3	25	28	2	5	16	26	13	5	17	24	16	8	9	17		
24	8	19	11	16	6	27	1	9	4	16	23	14	1	14	6		
15	8	14	28	10	24	17	21	24	8	4	16	26					(J3,16)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
A	Á	B	Č	D	E	É	Ě	H	I	J	K	K	M	N	O	R	Ř	S	T	Ť

22	23	24	25	26	27	28
U	Ú	V	Y	Ý	Z	Ž

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice